David Amendola

Valea morții

David Amendola

Valea morții

versiunea în limba română

UNCRIS

— Ce i-a ucis pe englezii aceştia?

Oberleutnant Hartmann şi-a pus mâinile în şolduri şi a pus întrebarea în timp ce se uita cu ochii mijiţi de strălucirea soarelui la cele patru schelete întinse lângă un camion greu încărcat.

— Ce vrei să spui? a întrebat *Oberleutnant* Dietrich, un tip rigid, mic de statură.

Hartaman a detaliat.

— Nu văd nici gloanţe, nici fragmente de obuze în oasele lor. Nici găuri de proiectile. Iar vehiculele lor nu au nici o avarie.

Arătă spre un camion, un Chevrolet canadian de 1,5 t pictat în culori de camuflaj – albastru-pal şi galben-maroniu. Era ruginit şi acoperit de praf. Adaptat pentru deşert, i se scosese parbrizul, portierele, capota şi era dotat cu cauciucuri late. Era armat cu două mitraliere *Vickers*, una montată pe platforma din spate şi cealaltă în faţă, sus în cabina deschisă.

Hartmann a aruncat o privire în interior.

— O grămadă de alimente şi apă.

Inspectă şi camionul propriu-zis.

— Rezervorul este pe jumătate plin.

Dietrich alunga muştele.

— Nu prea îmi pasă de ce au murit. Trebuie să continuăm înaintarea dacă vrem să ajungem la marginea platoului pietros până se lasă noaptea.

O strălucire metalică a atras atenţia lui Hartmann. În praful din jur erau răspândite tuburi de cartuşe din alamă. A inspectat armele morţilor – carabine *Lee-Enfield*, revolvere *Webley*, pistoale automate *Thompson*.

— Au tras cu armele, dar nu prea multe focuri. Au fost luaţi prin surprindere.

Dietrich şi-a verificat ceasul.

Hartmann a ignorat nerăbdarea colegului său, scărpinându-se în bărbia ţepoasă.

— Aceştia nu au fost soldaţi încorporaţi. Uite cum sunt îmbrăcaţi: *perdeluţe* arabe, şorturi, sandale. Şi echipamentul – busolă solară, teodolit, *air almanac*[1]. Fac parte din *Long Range Desert Group*. Am auzit că uneori *adulmecă* pe aici.

— O unitate de recunoaştere de elită. Dar, de obicei operează în patrule de câteva vehicule, nu doar unul. Mă întreb ce caută aici.

Hartmann a cercetat camionul şi a găsit coduri, carnete şi alte documente. Fiind fluent în engleză le-a răsfoit pe loc.

— Deci? a întrebat Dietrich.

— Pare-se că la fel ca noi. O unitate de supraveghere.

A suflat praful de pe mapa cu hărţi şi i-a studiat conţinutul.

— Asta e harta pe care şi-au marcat cursul. Se pare că această trecere chiar străbate întreaga depresiune.

---

[1] Air Almanac – conţine datele astronomice necesare pentru navigaţia după poziţia stelelor pe boltă.

— Iar englezii o cunosc.

Hartmann se gândi câteva clipe.

— Cartierul lor General s-ar putea să nu ştie. Radioul este stricat. Băieţii aceştia sunt morţi de mult timp, dar încă poartă ambele discuri de identificare. Când un englez este ucis, camarazii săi iau discul roşu. Se vede că nici ai lor nu ştiu ce li s-a întâmplat.

Dietrich a mormăit sceptic.

— Oricum, a continuat Hartmann după ce a închis mapa cu hărţi, hai să luăm tot de putem folosi şi mergem mai departe. Mapa aceasta arată un drum către platoul pietros şi se pare că nu este minat şi nici păzit.

— Atunci misiunea noastră este îndeplinită. Trebuie să anunţăm Cartierul General.

— Mai întâi trebuie să-l verificăm. După ce ne convingem că drumul poate fi folosit de *Panzer*ele noastre, raportăm prin radio.

— Cartierul General are nevoie de informaţii noi pentru a putea face planurile din timp.

— Nu putem risca. Inamicul ne-ar putea goniometra poziţia. Trebuie să menţinem tăcerea radio cât mai mult timp posibil.

Buzele subţiri ale lui Dietrich s-au strâns într-o încruntare suprimată, dar n-a spus nimic.

Aveau acelaşi grad, dar Hartmann era la comandă. Dietrich a fost ataşat doar ca un fel de *consilier* datorită pregătirii sale de inginer de front, un aranjament de care ambiţiosul ofiţer nu era deloc mulţumit. Un membru al partidului nazist – după cum şi-a reamintit Hartmann cu acreală – cu nişte rude sus-puse în *Reichsministerium für Volksaufklärung und Propaganda* sau *Propagandaministerium*.

Hartmann era îmbrăcat într-o uniformă tropicală adecvată climatului brutal – bluză cu mânecile suflecate, pantaloni, pălărie, culoarea oliv originală a ţesăturii fiind demult decolorată în kaki. Bocancii erau din piele maro. Nu purta decoraţii sau alte însemne pe bluză, doar baretele de la umăr ce indicau gradul şi Arma. Ochelari de protecţie, eşarfă albă şi binoclu atârnat la gât. O centură textilă susţinea portul închis cu pistolul *Walther* P38, iar de umăr atârna legat cu o cureluşă un bidon cu apă. Expunerea îndelungată la soare i-a bronzat puternic pielea şi i-a decolorat părul blond făcându-l aproape alb.

În ciuda căldurii, Dietrich insista să poarte o tunică peste bluză. Hartmann suspecta că o făcea ca să-şi poată arăta *Eisernes Kreuz* fixată la buzunarul din stânga pieptului. Hartmann avea şi el această medalie, dar nu simţea nevoia să o expună.

Sub supravegherea sa, s-a luat de la morţi şi din camion a fost luat tot ce era utilizabil. Aceasta era procedura standard de când proviziile şi echipamentul erau neîndestulătoare cronic.

— *Herr Oberleutnant*, cred că a fost cineva aici înaintea noastră, a spus un soldat îndesat pe nume Steiner.

A arătat către diverse lucruri dezlegate de la locul lor şi împrăştiate pe pământ. Unele au fost deschise şi apoi aruncate aiurea.

Hartmann a dat din cap.

— Oricine a fost, nu pare să fi luat prea multe.

— Arabi?

— Probabil. Ei n-au ce să facă cu majoritatea chestiilor astea.

— Poate că ei i-au ucis pe Tommies[2].

— Nu cred. N-am auzit niciodată ca arabii să-i atace pe englezi sau pe noi. Se pare că au sosit mai târziu, i-au găsit pe morţi, şi au luat ce au vrut.

Din păcate, raţiile celor morţi erau acum necomestibile, o dezamăgire pentru că LRDG primeau alimente mai bune decât soldatul obişnuit englez. S-au spulberat visele cu fulgi de ovăz, şuncă, biscuiţi cu margarină şi gem, care ar fi semănat cu nectarul zeilor după săptămânile în care au trăit cu pâine neagră veche, uscată şi conserve de carne de vită.

Steiner a lăsat să-i scape un strigăt triumfător când a descoperit o adevărată comoară – un recipient ceramic, un urcior plin cu rom, care făcea parte din dotarea standard a unităţilor speciale britanice pentru a-i ajuta în nopţile reci din deşert. I-a scos dopul, a tras un gât zdravăn şi a declarat fericit că este *băubil*.

Hartmann a izbucnit în râs, apoi a descoperit şi el o altă foarte preţuită pradă de război: nişte ţigări. Erau din foarte criticata marcă '**V**' făcute în India, dar nişte fumători înrăiţi lipsiţi de nicotină nu puteau fi pretenţioşi. A păstrat un pachet pentru sine, iar restul l-a împărţit celorlalţi pentru a se bucura de luxul unui *fum* în timp ce descărcau camionul.

Apoi s-a întors la vehiculul său, o mică semişenelată 250/3 (*Sonderkraftfahrzeug* 250 sau *Sd.Kfz.* 250) cu aparatură de comunicaţii. S-a urcat precaut prin portiera den spate, atent să nu atingă caroseria exterioară. Era atât de fierbinte sub soarele arzător, încât realmente putea să prăjească un ou pe ea. Temperatura era de peste 40^0 C. O prelată textilă întinsă peste cadrul superior, încerca să asigure un fel de umbră.

Hartmann s-a ghemuit între o bancă şi echipamentul radio. În faţă, în scaunul şoferului se afla Steiner care se uita prin vizorul deschis. În dreapta sa se afla operatorul radio, un *Obergefreiter* mai în vârstă, arătos, pe nume Lippert.

Hartmann s-a ridicat în picioare pentru a putea supraveghea drumul în timpul mersului.

Dietrich s-a întors la automobilul *Volkswagen* Type 82 *Kübelwagen,* o versiune tropicală cu cauciucuri late pentru nisip, condus de un soldat pe nume Fuchs.

Cu toţii şi-au pus ochelarii de protecţie şi şi-au tras eşarfele peste gură şi nas pentru a se apăra de praf. Apoi patrula s-a pus în mişcare, cu *Volkswagen*ul în frunte, 250/3

---

[2] Tommie – porecla obişnuită a soldatului britanic.

huruind şi trăncănind din şenile pe urmele sale în timp ce fumul albăstriu de eşapament era eliminat prin laterale.

Ambele vehicule erau pictate în galben-maroniu, dar petice din originalul gri-închis apăruseră în jurul marcajelor. Fiecare era inscripţionat cu Crucea Germană alb-cu-negru şi simboluri tactice albe care indicau că aparţineau Batalionului 3 Recunoaştere din 21 Panzer Divizion. Purtau şi emblema albă palmier cu *zwastika Afrika Korps*, contingentul german din *Deutsches Afrika Korps*. Cea mai mare parte a unităţilor armatei erau italiene, dar comanda operaţională era deţinută de un german - *Generalfeldmarschall* Erwin Rommel, Vulpea Deşertului.

Când Benito Mussolini a invadat în 1940 Egiptul controlat de britanici, din dorinţa de a-şi extinde imperiul „de dincolo de mări” şi a-şi stabili o cale directă către coloniile africane, trupele britanice copleşite ca număr şi aflate în stare confuză au fost trimise înapoi în Libia. Ca răspuns, Adolf Hitler a trimis trei divizioane pentru a-şi ajuta aliatul aflat în dificultate.

Acum era la începutul verii din 1942. Ofensiva reluată de Rommel la sfârşitul lunii mai a forţat *Armata a 8-a B**ritanică*** să se retragă în Egipt, unde a făcut o pauză în mica gară de la El Alamein. Dacă Rommel străpungea liniile, cucerea Canalul Suez. Egiptenii supăraţi de ocupaţia britanică s-ar fi putut să-l întâmpine bucuroşi. Iar dincolo de Suez se afla o pradă şi mai preţioasă – bogatele câmpuri petrolifere din Orientul Mijlociu.

Dar El Alamein era o poziţie defensivă excelentă. La nord se întindea Marea Mediterană. La sud Deşertul Sahara ce se continua direct cu Depresiunea Qattara, o zonă vastă cu nisipuri mişcătoare fără fund, mlaştini sărate şi nisip prăfos, de dimensiunile Lacului Ontario. Era considerată de netrecut pentru tancuri.

Aici, distanţa dintre coastă şi depresiune se micşora la mai puţin de 70 km, o strâmtoare care permitea britanicilor să-şi scurteze liniile şi să-şi fixeze bine flancurile. De asemenea se aflau la doar 100 km de baza lor de aprovizionare de la Alexandria – iar proviziile şi întăririle curgeau din întreg Imperiul Britanic şi din America.

Liniile de aprovizionare ale *Panzerarmee Afrika* se întindeau pe sute de kilometri înapoi până la porturile din Libia. Aviaţia inamică şi submarinele luau un tribut teribil din convoaiele de aprovizionare din Italia, iar ce ajungea în Africa era *tocat* de bombardiere pe tot drumul dintre coastă şi front. Unităţile lui Rommel erau prea extinse, epuizate şi prea puţin puternice.

Cu toate acestea, Rommel ştia că nu trebuie să se oprească. Trebuia să menţină ofensiva şi să lovească înainte ca britanicii să se regrupeze. Dar Depresiunea Qattara a împiedicat Vulpea Deşertului să depăşească flancul sudic al *Armatei a 8-a*, strategia pe care anterior o pusese în practică cu un asemenea succes.

Tocmai atunci, un raport ciudat de la Informaţii a sosit la cartierul său general avansat. Rezuma o legendă spusă la focurile din taberele beduinilor, arabii nomazi care trăiau de milenii pe aceste meleaguri aspre şi o ştiau infinit mai bine decât *infidelii*

europeni care acum luptau acolo cu maşinăriile lor mari şi zgomotoase. Dar chiar şi aceşti oameni duri evitau Depresiunea Qattara, pe care o numeau Valea Morţii.

Deci, era de presupus că beduinii cunosc o trecere secretă, o rută de caravane, demult uitată care părea că poate fi folosită de tancuri. Când a fost trasată pe hartă, a ieşit în spatele liniilor britanice. Dacă era ceva adevărat, o mişcare surprinzătoare ar fi totuşi posibilă.

Şeful de stat major al lui Rommel era sceptic, dar perspectiva era atât de tentantă încât trebuia verificată. Recunoaşterea aeriană a fotografiat un traseu vag care părea promiţător, dar o cercetare la sol era necesară pentru a determina condiţiile concrete. De aceea, a fost trimisă o patrulă care să investigheze.

Hartamann şi oamenii săi rulau de-a lungul unui drumeag îngust, foarte accidentat, care şerpuia prin întinderea goală, alb-maronie, a mlaştinii sărate. Suprafaţa plată, crăpată, a mlaştinii, ici acolo punctată de verdele unor mici tufe de iarbă sau tufişuri uscate, era înfricoşător de înşelătoare. Crusta ascundea zone perfide care puteau înghiţi cu totul un vehicul întreg.

Foşnea un vânticel, dar nu putea îndepărta arşiţa. Doar spulbera praful care pătrundea peste tot – în motoare, mâncare, ochi, plămâni.

Soarele lovea ca un baros. Era atâta uscăciune, încât transpiraţia se evapora imediat, dar Hartamann îşi simţea ochii gata să fiarbă.

Şi mai erau muştele, blestematele de muşte, detestabile, neumărate şi neobosite. Nu erau doar o pacoste iritantă, dar mai răspândeau şi boli la fel precum climatul tropical şi condiţiile de viaţă insalubre. Dizenteria, icterul şi difteria au betegit la fel de mulţi soldaţi ca şi luptele.

Hartmann se afla în Africa de Nord de un an şi tot nu se putea obişnui cu întinderea nesfârşită şi stearpă a deşertului. Kilometru după kilometru de nimic. Un tărâm aspru parcă anume făcut pentru război. Fără peisaje delicate unde soldaţii să provoace distrugeri şi să prade; câţiva civili aflaţi în cale luptelor sângeroase. Câmpul de luptă perfect.

Îl ura, deşi era de acord că existau şocuri mai rele în care puteai să mori. De la fratele său auzise zvonurile oribile, spuse pe şoptite, despre războiul din Rusia. Prizonieri înfometaţi până mureau sau erau împuşcaţi, evrei masacraţi. O nebunie incredibilă. Măcar, în Africa de Nord ambele părţi respectau legile războiului.

Deocamdată, misiunea sa putea fi considerată un succes. Până aici, calea care traversa depresiunea se dovedea a fi destul de solidă încât să suporte şi cel mai greu tanc german.

Deodată, patrula a încetinit. În faţă, ceva bloca traseul. Când au ajuns mai aproape, Hartmann a văzut două trupuri putrezite sub căldura soarelui.

Unul era al unui beduin îmbrăcat într-un *thawb* negru şi un *keffiyeh* ce flutura în bătaia vântului. Alături de el erau o carabină şi un pumnal. În jurul pieptului avea o

bandulieră cu muniţie. Dincolo de el era carcasa cămilei sale. Amândouă cadavrele erau acoperite de roiuri de muşte negre, bâzâitoare; soldaţii s-au strâmbat şi şi-au acoperit nasurile când au simţit mirosul puternic şi neplăcut.

Dietrich i-a ordonat lui Fuchs să se dea jos şi să mute cadavrele. Fuchs, acoperindu-şi bine gura şi nasul, şi-a pus mănuşile şi l-a tras pe beduin într-o parte, dar cămila era prea grea pentru a putea fi mutată de un singur om. Un cablu de remorcaj a fost legat de carcasă şi semişenilata a tras-o suficient de departe ca să aibă loc să treacă cu vehiculele pe lângă ea.

Hartmann s-a apropiat ca să vadă mai bine, înfruntând roiurile de muşte şi mirosul oribil. Carabina beduinului era o *Lee-Einfield* şi era descărcată, cartuşele trase fiind răspândite prin jur. Lama curbată a pumnalului era acoperită cu ceva ce semăna a fi sânge galben uscat. La centură avea şi un pumnal de luptă *Sykes-Fairbairn*, o armă cu care erau dotate unităţile britanice de commando.

Ambele cadavre aveau numeroase răni penetrante ca nişte înţepături mari, profunde.

— Cred că acesta este cel ce i-a prăduit pe englezi înaintea noastră, spuse Hartmann.

— Aste nu par a fi răni făcute de gloanţe sau şrapnele, adăugă şi Fuchs.

— Nu, nu sunt. Par mai mult răni făcute prin înjunghiere... cu o lance.

— Poate a fost omorât de un alt arab.

— Un arab ar fi furat cămila, nu ar fi ucis-o, Ar fi furat şi armele. Ciudat. Nu pot găsi o explicaţie pentru asta. Bine, continuăm înaintarea.

Curând au trecut pe lângă bălţi cu apă sălcie, stătută, cu malurile tivite cu trestii, care semănau cu nişte morminte. Lui Hartmann îi duhneau a moarte.

La la mijlocul dimineţii s-a oprit ca să realimenteze cu gazolină din canistre şi să cureţe de praf filtrele de aer ale motoarelor. Aşa au avut şi şansa de a-şi dezmorţi picioarele şi spatele înţepenite de hurducăturile provocate de traseul accidentat.

Au mâncat şi o gustare, punându-şi plase peste feţe în încercarea de a ţine departe muştele în timp ce-şi înghiţeau mâncarea. Mestecau fără entuziasm carnea italiană cu gust rânced. Conservele erau înscripţionate cu AM de la *Administrazione Militare*, dar soldaţii italieni au sugerat cu acreală că de fapt era vorba de *Asinus Mussolini* (măgarul Mussolini) sau *Arabo Morte* (moartea arabă). Soldaţii germani le numeau pur şi simplu *Alter Mann* (Bătrânul). Au făcut să alunece carnea pe gât cu nişte apă caldă din bidoane, apoi le-au reumplut din alte canistre marcate cu cruci albe.

La ordinul strict al lui Hartmann, oamenii au avut grijă să adune toate resturile şi să nu lase nici o conservă goală sau muc de ţigară pe pământ. Gunoaiele puteau da inamicului indicii despre cine a fost aici.

Miezul zilei era unul dintre momentele programate pentru ca patrula să facă contact radio, aşa că Lippert şi-a pus căştile şi a intrat pe frecvenţa alocată pentru a asculta orice mesaj de la cartierul general al lui Rommel. Nimic. A ascultat şi eventualul

trafic radio inamic, dar eterul era tăcut. Lippert a oprit radioul şi a coborât din maşină ca să vadă dacă ceilalţi au nevoie de ajutor.

Steiner asigura canistrele goale în suporturile din spatele şenilatei. Făcu o pauză ca să bea din bidonul personal. Îşi şterse buzele cu mâneca, după care a arătat către vegetaţia din mlaştină.

— Nu-mi vine să cred că poate creşte ceva în locul ăsta uitat de Dumnezeu.

Lippert s-a ghemuit ca să arunce o privire mai îndeaproape la frunzişul de lângă poptecă... şi s-a încruntat.

Hartmann a verificat de două ori direcţia pe harta britanică cu busola sa, apoi a observat interesul lui Lippert.

— Ceva nu-i în regulă, Lippert?

Acesta s-a ridicat în picioare.

— Nimic, *Herr Oberleutnant*. Doar că plantele acestea nu sunt normale.

— În ce sens?

— Multe prezintă deformaţii cauzate de mutaţii.

Hartmann ridică o sprânceană.

— În viaţa civilă eşti botanist?

— Profesor de biologie, *Herr Oberleutnant*.

— Aha, a chicotit Hartmann. Deci avem, un profesor printre noi.

Lippert privea spre baltă.

— Ceva mişcă în apă. Seamănă cu un şarpe mare şi alb, sau aşa ceva. Sunt mai mulţi.

Chiar în momentul în care vorbea unul dintre şerpi a ieşit deasupra apei. Nu semăna deloc cu o reptilă; mai degrabă era un vierme sau o larvă. Corpul segmentat tremura şi deodată a plesnit, deschizându-se larg. Capul unei insecte a ieşit afară.

— Ce dracu e asta? a întrebat Dietrich, dându-se înapoi.

Priveau îngroziţi, dar şi fascinaţi, cum o insectă uriaşă se extrăgea singură din cuticula pupei şi, încet, începu să se târască pe malul noroios, pe şase picioare subţiri şi foarte lungi.

— Uite cât e de mare! a spus Steiner.

Corpul era lung de o jumătate de metru, la fel de mare ca al unei păsări răpitoare mari, cu un exoschelet maroniu acoperit cu peri scurţi, rigizi. Aripile ataşate la torace, largi, opace, străbătute de vine, aveau o anvergură de aproape 2 m, iar picioarele erau chiar şi mai lungi. Un cap comparativ mai mic cu antene; dar trăsătura sa dominantă era o pereche de ochi mari compuşi.

Hartman şi-a deschis tocul pistolului.

— Ţineţi armele la îndemână.

— Metamorfoză, a recunoscut Lippert fenomenul, dând din cap uimit. Dar e imposibilă în atmosfera noastră.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Hartmann.

— Insectele nu respiră ca noi, iar metoda lor de respiraţie le limitează dimensiunile. Insectele gigantice au existat acum trei sute de milioane de ani în urmă – de exemplu, libelule de mărimea păsărilor şi centipede mai lungi de 2 m – dar asta s-a datorat nivelului de oxigen care pe atunci era mult mai mare decât în prezent. O insectă de asemenea mărime pur şi simplu nu poate supravieţui astăzi.

Steiner a luat două pistoale mitralieră MP40 din suporturile din semişenilată şi le-a încărcat. Unul l-a păstrat pentru sine, iar pe celălalt l-a dat lui Lippert.

Acesta s-a frecat la ceafă.

— Trebuie să aibă o adaptare care-i permite alt mod de respiraţie. Şi pentru că nu există prădători natural pe aici, gigantismul ar fi posibil.

— Cum se poate întâmpla aşa ceva.

— Majoritatea mutaţiilor apar întâmplător şi pe cale naturală, dar pot fi şi provocate de mediul de viaţă. În acest caz ar putea fi vorba de vreo contaminare minerală care a afectat apa. Radiaţia solară poate şi ea să provoace mutaţii.

— Ce fel de gânganie ea asta? a întrebat Steiner, ţinând strâns în mâini MP40-ul.

— Un ţânţar.

Lippert a arătat spre trompă, un tub lung, monstruos, care ieşea din capul insectei precum un ac imens.

— Uitaţi-vă la mandibule. Aşa ceva provoacă o împunsătură teribilă.

Dietrich a oftat şi şi-a încrucişat braţele.

— *Meine Herren*, nu ne aflăm aici pentru o lecţie în mijlocul naturii.

— De fapt, *Herr Oberleutnant*, cred că asta explică ceva, a punctat Lippert.

— Ce anume?

— S-ar putea ca acestea să-i fi ucis pe Tommie şi pe arab. Vă amintiţi rănile punctiforme de pe arab şi cămilă? Un ţânţar femelă poate suge sânge de la gazdă de patru ori mai mult decât propria sa greutate, deci un asemenea monstru poate provoca pierderi semnificative de sânge. Pot transmite şi boli fatale, dar în acest caz chiar şi numai pierderea de sânge este suficientă ca să ucidă. Dar nu trăiesc decât vreo lună, deci cei care i-au ucis pe Tommie sunt morţi demult.

Tot mai multe pupae se ridicau la suprafaţa apei şi plesneau ca nişte ouă hidoase, din care ieşeau ţânţari.

— Pot zbura? a întrebat Steiner.

— Trebuie să aştepte până ce exoscheletul se întăreşte şi aripile se usucă.

— Atunci, mai bine le ucidem acum.

— Zgomotul va alerta pe oricine aflat în zonă, i-a prevenit Dietrich.

— Va trebui să riscăm. Steiner!

— *Ja, Herr Leutnant*?

— Foloseşte mitraliera.

Steiner a pus MP40 la loc în suport, apoi a întors semişenilata cu 90^0 ca să fie cu faţa spre baltă. A luat loc în spatele mitralierei MG34 montată pe un suport rotativ în spatele

unui scut blindat, şi a ochit cu ochi fermi. Focul automat în rafale scurte, dar de o precizie nemiloasă, a spart liniştea şi a stârnit ecouri peste deşert. Gloanţele de calibrul 7,92 mm spulberau insectele împrăştiindu-le sângele galben-verzui. Tuburile goale de cartuşe zornăiau pe podeaua maşini, printre picioarele lui.

După ce toate insectele adulte au fost distruse, a făcut o pauză pentru a încărca o altă bandă cu muniţie, după care s-a concentrat asupra pupaelor ce pluteau pe apă, *măturându*-le cu gloanţe. Au urmat grămezile de ouăle translucide. Fumul acru de cordită acoperea putoarea mlaştinii. Într-un târziu, Steiner a încetat focul, şi a deschis mecanismul mitralierei pentru a-i schimba ţeava supraîncălzită.

Hartmann a supravegheat carnagiul plutitor.

— I-ai terminat pe toţi. Plecăm.

Patrula s-a pus în mişcare. Hartamann continua să cerceteze terenul şi, în depărtare, a văzut ceva tremurând în aerul fierbinte. Întâi a crezut că este un miraj. Dar era ceva real, ce zăcea într-o altă baltă aflată cam la 200 m de potecă şi a ordonat oprire pentru cercetare.

Era epava unui avion, o grămadă de resturi metalice răsucite, lemn rupt, şi ţesătură sfâşiată pe jumătate scufundată în apă. Forma era neobişnuită – un biplan cu două motoare în configuraţie cu tracţiune anterioară/posterioară postate deasupra fuselajului, între aripi. Coada, cu patru stabilizatoare, era pictată în dungi decolorate roşu, alb, verde.

Fuselajul era spart şi deschis asemenea unui ou iar aripa inferioară era ruptă într-o parte. Bombe ruginite, cu aspect ciudat, atârnau de suporţi exteriori. Prin binoclu, Hartmann a văzut rămăşiţele celor doi piloţi, încă aflaţi în scaunele din cockpitul deschis, aparent morţi la impact. Un lichid uleios, gălbui, plutea pe apă în jurul avionului prăbuşit.

A lăsat jos binoclul şi a cercetat harta britanică. LRDG marcase epava ca un reper fără să noteze nici un detaliu despre ea.

Dietrich a coborât din maşina sa şi s-a apropiat de semişenilată.

— De ce ne-am oprit?

Hartman a arătat către epavă, iar Dietrich a ridicat din umeri.

— Un avion vechi, Ce contează?

— Nu poţi şti de unde vine o informaţie valoroasă. Pare a fi un Caproni Ca73, un avion civil convertit de italieni în bombardier uşor şi transport. A fost scos din serviciu înainte de război.

— Are bombe la bord, deci se afla în misiune de luptă.

— S-ar putea să fi participat la campania de *pacificare* din Libia, acum zece ani. Egiptenii le asigurau clandestin provizii rebelilor, de aceea italienii au construit un uriaş gard de sârmă ghimpată de-a lungul frontierei. Dar n-am auzit să fi trecut frontiera ca să-i atace pe contrabandişti, în mod sigur nu atât de adânc în interiorul Egiptului.

— Ce-i lichidul acela galben din apă?

— Se scurge din bombele acelea vechi.

Hartman a lăsat iar jos binoclul şi a adulmecat suspicios aerul. Se simţea un uşor iz ca de usturoi.

— IPERITĂ! Puneţi măştile de gaze! Italienii bombardau satele cu aşa ceva.

Soldaţii s-au grăbit să-şi deschidă cutiile-container.

— Dacă bombele au început să aibă scurgeri în timpul zborului, piloţii au fost expuşi, spuse Dietrich. Asta ar explica cum au ajuns aici. Se aflau într-o misiune de bombardament în Libia, iar gazul i-a orbit şi dezorientat, apoi au ieşit de pe cursul de zbor, peste frontieră.

Trestiile era galbene şi arătau ciudat, pipernicite şi răsucite în forme groteşti.

— Plantele de aici sunt mai deformate decât oriunde în altă parte, a subliniat Lippert. Aceasta trebuie să fie sursa contaminării. Când iperita s-a amestecat în apă, s-a dizolvat treptat în alte chimicale, iar apa din mlaştină este plină de atâtea alte minerale, încât doar Dumnezeu poate şti ce fel de supă toxică este acum în aceste bălţi.

Cum poate supravieţui ceva în acest nămol? A întrebat Steiner.

— Habar nu am, dar în loc să ucidă ţânţarii, le-a provocat mutaţii.

— Să plecăm de aici, a ordonat Hartmann. Nu ne aflăm în siguranţă.

Au demarat. În depărtare, dominând *nenorocirea*, se vedea versantul nordic, calcaros, al Depresiunii Qattara. Se aflau în spatele liniilor britanice, în teritoriul inamic. Odată străbătută şi cercetată şi ruta de ieşire de pe panta versantului, Hartmann va rupe tăcerea radio pentru a raporta la cartierul general al lui Rommel.

Vântul s-a întărit. Un zid compact de praf s-a ridicat în faţă către cerul albastru. Curând a fost peste ei şi s-au trezit învăluiţi de o furtună urlătoare de nisip. Vizibilitatea a scăzut la zero în norii de praf galben-portocalii. Patrula a încetinit, iar Fuchs a derapat de pe potecă într-o baltă sărată. Când a încercat să să dea în *marche arrière*, roţile din spate s-au rotit neajutorate, săpând în noroiul adânc şi lipicioas. Apoi, motorul s-a calat.

Semişenilata s-a oprit. Hartmann a coborât şi a început să dea ordine rapide, trebuind să ridice vocea ca să se facă auzit pe deasupra vântului. Volkswagenul era dotat cu fascine şi era destul de uşor ca să fie manevrat şi cu mâinile goale, dar era mai rapid şi mai uşor să fie remorcat cu un cablu. Sub îndrumarea lui Hartmann, Steiner a dat încet înapoi semişenilata, apoi a scos maşina din baltă.

— Condu mai atent, idiotule! s-a răstit Dietrich, cu ochii plini de furie.

— *Jawohl, Herr Leutnant*!

— *Meine Herren*, mai bine ne oprim până trece furtuna, spuse Hartmann.

Patrula s-a îngrămădit în vehiculke, aşteptând. Soarele chinuitor nu se mai vedea, dar se simţea la fel de fierbinte. Au mâncat din nou, apoi şi-au atârnat gamelele afară pentru ca nisipul spulberat de vânt să le cureţe. În timp ce lega colţul prelatei ce fâlfâia în vânt, Hartmann era îngrijorat şi nerăbdător. Furtunile de nisip puteau dura zile întregi.

Dar aceasta s-a oprit după doar câteva ceasuri. Vântul a încetat ţi cerul s-a limpezit, dezvăluind înserarea.

Cînd au încercat să pornească motoarele, Volkswagenul s-a opus cu înverşunare.

— Acum ce mai e? a întrebat dietrich, oftând exasperat.

— Nu ştiu, *Herr Leutnant*.

Fuchs a coborât şi a ridicat capota din spate pentru a verifica motorul cu patru cilindri, răcit cu aer. Veni înapoi ca să-şi ia trusa cu scule din spatele scaunului.

— Se pare că s-a înfundat carburatorul.

— Păi, grăbeştete şi repară-l.

Soarele, un cărbune incandescent care se holba în jos, la ei, precum ochiul unui zeu furios, a început să apună, îndurător, poleind cerul lipsit de nori cu o nefirească strălucire portocalie-sângerie prevestitoare de rău.

În curând temperatura va scădea, iar deşertul arzător va deveni rece de le vor îngheța oasele.

Fuchs şi-a şters vaselina de pe mâini cu o cârpă, a închis capota, şi s-a urcat iar în Volkswagen. De data aceasta motorul s-a trezit la viață.

— Gata de drum, *Herr Leutnant*.

În aer s-a auzit un sunet slab. Steiner a arătat în sus:

— Avioane!

Mici puncte negre zburau către ei la joasă înălțime dinspre nord-est.

— Dacă sunt Tommie, noi suntem ca nişte ținte fixe, a spus Fuchs.

Nu exista nici un adăpost natural, nici timp pentru a încerca să-şi ascundă vehiculele sub plase de camuflaj, iar dacă ar fi continuat să înainteze, praful ridicat de roți iar fi făcut să fie uşor de depistat. Erau expuşi total.

Hartmann privi prin binoclu. Un fior rece i-a trecut pe şira spinării.

— Acelea nu sunt avioane. Sunt un roi de țânțari uriaşi.

— Nu se poate! a sărit Steiner. I-am omorât pe toți!

— Probabil că toată suprafața de apă este contaminată. Deci se înmulțesc şi în alte bălți, a precizat Lippert.

Patrula s-a grăbit să-şi ia armele pe când roiul se lansa asupra lor ca nişte *Stukas* groteşti, zumzetul lor puternic umplând întreg văzduhul.

Steiner a sărit în semişenilată şi a rotit mitraliera spre roi. Când a deschis focul trasoarele verzi au străbătut cerul întunecat. Insectele s-au lansat în picaj şi toți membrii patrulei trăgeau asupra lor încercând să le doboare.

Lippert, aflat în semişenilată, în spatele lui Steiner, a deschis focul cu MP40. Fuchs şi Dietrich s-au ghemuit în spatele Volkswagenului şi s-au alăturat tirului cu un Mp40 şi un Thompson de captură. Hartmann a înşfăcat o carabină Lee-Enfield, tot de captură. Cacofonia era asurzitoare – rafalele cu un ritm mai scăzut al pistoalelor automate, cele rapide, urlătoare, ale mitralierei MG34, şi plesniturile seci, precise, ale împuşcăturilor solitare ale carabinei.

Glonțele zdrențuiau aripi, ciuruiau exoschelete, rupeau antene şi picioare. Bucăți de țânțari cădeau din cer ca o ploaie hidoasă. Montantul mitralierei avea o cursă limitată

spre travers, deci Steiner nu putea să o rotească destul ca să ochească ţintele din partea sa sau din spate. Lippert îi acoperea spatele, dar Mp40 i s-a blocat. În timp ce se lupta să-l repună în funcţiune, un ţânţar a aterizat în spinarea lui Steiner.

Înainte de a putea să-l *muşte*, Steiner l-a apucat de un picior şi, blestemând, l-a trântit de podea. Apoi i-a zdrobit capul cu bocancul greu din piele, împrăştiindu-i sângele gălbui. Dar o a doua insectă i-a luat imediat locul. S-a prins bine cu pucioarele de umerii largi ai lui Steiner, apoi i-a înfipt trompa în spate, mandibulele ascuţite tăindu-i bluza imbibată de sare şi adânc în carne. De pe buze i-a scăpat un geamăt agonizant.

Lippert a lăsat să-i scape arma blocată şi a început să lovească insecta cu o cască de oţel. Apoi un ţânţar a sărit în spatele lui Lippert şi l-a înţepat. A dat din mâini disperat, încercând să dea jos monstrul care-i sugea sângele.

Amândoi oamenii ţipau şi se zvârcoleau pe jos.

Cu o lovitură de *Thompson* – acum cu magazia de cartuşe golită - Dietrich a îndepărtat un ţânţar, dar alţi doi l-au atacat în zbor dinspre ambele părţi. Fuchs şi-a golit magazia într-unul, dar alţi doi s-au năpustit asupra sa când s-a oprit ca să reîncarce. Alţii l-a atacat pe Dietrich care şi-a scos pistolul.

Oamenii se luptau frenetic ca să-i doboare, dar s-au panicat şi au fugit ţipând drept într-o baltă sărată. Imediat s-au scufundat în noroi până aproape de genunchi. Amândoi au fost copleşiţi.

Carabina lui Hartmann s-a golit de cartuşe. S-a târât sub Volkswagen şi, temporar, a fost ignorat – sau ratat – de ţânţari. Aceştia erau ocupaţi să-i secătuiască pe camarazii muribunzi, ţipetele şi gemetele acestora slăbind pe măsură ce abdomenele segmentate ale insectelor se îmbuibau şi se înroşeau cu sângele uman.

Abia şi-a înfrânat nevoia imperioasă de a vomita la vederea ospăţului macabru. Dar acum era şansa sa. Motorul maşinii funcţiona încă.

S-a rostogolit de sub ea şi s-a aruncat înăuntru. Antenele s-au mişcat întrebătoare; ochii bulbucaţi s-au ridicat de la festinul macabru. Transmisia a scrâşnit când a ambreiat, a băgat în viteză şi a demarat în forţă.

Patru ţânţari au zburat după el.

Volkswagenul putea atinge viteza de 80 km/h pe o şosea pavată, dar cu mult mai puţin pe o potecă accidentată ca aceasta. Iar dacă ar fi condus prea nesăbuit sau dacă ar fi deviat de pe acest drum s-ar fi împotmolit imediat în noroi. Privi în oglinda retrovizoare, străduindu-se să vadă prin trena galbenă de praf învârtejit din urma sa... şi a înjurat.

Se apropiau.

Cu o mână pe volan, cu cealaltă şi-a scos *Walther*ul. A tras siguranţa şi l-a frecat în lungul coapsei pentru a trage închizătorul spre înapoi (introducând astfel cartuş pe ţeavă). Apoi s-a întors către scaunul pasagerului din spate.

Insectele erau asupra lui.

Hatymann a băgat într-o treaptă superioară de viteză şi a călcat acceleratorul, motorul vuind ca protest. Stânse tare din dinţi; aşa nu putea scăpa din ei.

Geamurile din celuloid fuseseră detaşate pentru o ventilaţie sporită, deci maşina mai avea doar parbrizul şi capota-prelată *decapotabilă*. N-avea nici o posibilitate să se închidă ermetic în interior. Două trompe au străpuns prelata de deasupra, încercând să-l străpungă, una lovind chiar în spătarul scaunului său.

Un ţânţar şi-a băgat capul pe geamul deschis din partea pasagerului din dreapta. Hartmann a ridicat pistolul şi a tras patru focuri succesive într-unul dintre ochiuri. Insecta a căzut aiurea.

Alta a încercat să aterizeze pe cauciucul de rezervă montat pe capota anterioară, dar a ratat pentru că maşina a săltat pe hârtoapele drumului. A căzut sub roţile vehiculului şi Hartmann a auzit un trosnet îmbucurător, apoi un altul, când roţile din spate au trecut şi ele peste *obstacol*.

Baza pantei ce definea marginea depresiunii era drept înainte. Mlaştinile şi bălţile sărate cedau locul pantei pietroase şi dunelor de nisip. Drumul începea să zigzagheze în susul terenului accidentat care se ridica la aproape 300 m înălţime.

Un ţânţar a zburat prin partea şoferului, şi Hartmann l-a împuşcat ce cele 4 gloanţe rămase. A mai rămas doar unul. Neîndemânatic, cu doar o singură mână a încercat să reîncarce, mai întâi ejectând magazia goală. Apoi puse Waltherul pe scaun pentru a putea scoate din toc singurul său încărcător de rezervă. În timpul acestor mişcări a pierdut puţin direcţia şi maşina şi-a pierdut tracţiunea în nisip. Volkswagenul a întrat în *tête-à-queue*, a ieşit de pe drum şi a derapat către baza pantei. S-a izbit de un ciot gri de lemn pietrificat, relicvă folsilizată de pe vremea pădurilor luxuriante ce creşteau aici cu mii de ani în urmă. Hartman a fost trântit peste scaunul pasagerului şi izbit cu capul de portieră.

Sângele a început să-i picure dintr-o tăietură de deasupra sprâncenii. Pistolul era pierdut, probabil pe sub scaune. Ultimul ţânţar a aterizat pe spatele maşinii. Hartmann a băgat iute în *marche arrière*, şi a zdrobit insecta de zidul de piatră. Cu un suspin de uşurare a reintrodus maneta în treapta întâi, dar după ce a înaintat doar câţiva metri, motorul a calat. Încercările repetate de pornire au eşuat. Hartmann a sărit afară, a ridicat capota îndoită şi împroşcată cu sânge şi a aprins o lumină în compartimentul motor. Nu a putut vedea imediat ce este în neregulă, aşa că a zis ceva de cele sfinte. Nu era mecanic ca Fuchs.

Hartmann a descoperit intrarea ovală, neagră, a unei grote deasupra unu trunchi mort de acacia. Dacă putea fi blocată ar fi fost un adăpost potrivit pentru la noapte, dacă era necesar. A mai văzut şi nişte oase albite de gazelă împrăştiate pe nisip, cele mai multe fiind rupte. Asta era ciudat.

Un zgomot de încăierare şi târâre se auzi din peşteră şi a văzut o mişcare în umbre. Inima lui Hartmann a început să bată cu putere. Acolo era ceva – ceva mare.

Poate că la acest capăt al depresiunii nu erau soldaţi sau câmpuri de mine, dar asta nu însemna că nu exista o pază.

Un imens scorpion gălbui-maroniu a ieşit, o monstruozitate la fel de lungă ca un crocodil de Nil, cu opt picioare articulate, acoperite cu peri şi o pereche de cleşti uriaşi ca de crab. O coadă lungă, segmentată, armată cu un *ac* arcuit ameninţător peste spate. Doisprezece ochi bulbucaţi îl fixau pe Hartmann.

Scorpionul a sprintat către el, cu cleştii desfăcuţi. Desigur, veninul său era letal, dar nu era nevoie să-l înţepe. Cleştii păreau suficienţi de puternici pentru a-l face bucăţi.

Hartmana s-a aplecat din nou în interiorul maşinii căutând disperat sub scaune, până ce a găsit pistolul. A băgat magazia cu cartuşe, a ochit şi a tras. Spre oroarea sa, glonţul a ricoşat de carapacea tare, lucioasă. A tras iar şi iar, dar gloanţele nu au penetrat.

Mintea lui Hartmann lucra cu repeziciune. Dacă rezista la gloanţe, cum îl putea ucide?

Puse pistolul în toc, şi a intrat din nou în maşină de unde a luat o grenadă cu mâner. Cu siguranţă, carapacea scorpionului era rezistentă şi la explozie, dar o altă idee i-a trecut prin minte, una disperată.

A deşurubat capacul mânerului de lemn gol pe dinăuntru, lâsând cordelina să atârne. Ţinând apăsată bila de la capătul corzii, s-a întors cu faţa către scorpion, privind şi aşteptând. Avea doar o singură şansă înainte de a fi sfâşiat în bucăţi.

Scorpionul s-a repezit spre înainte. Hartmann s-a dat iute înapoi, dar s-a împiedicat de un ciot de lemn pietrificat şi a căzut în nisipul fierbinte. Cleştii s-au îndreptat către el, mandibulele s-au deschis. Trase de bilă pentru a amorsa focosul de cinci secunde şi a aruncat grenada în fălcile arahnidului.

A detonat cu un *boom* înfundat.

Atacul scorpionului a şovăit. S-a oprit, a făcut câţiva paşi înapoi, apoi s-a prăbuşit. Picioarele şi coada au zvâcnit timp de câteva minute până ce a rămas nemişcat, cu sângele albăstrui prelingându-se din gură.

Hartmann s-a ridicat în picioare, scuturându-se de nisip şi s-a apropiat cu prudenţă de creatură. Era moartă.

Nu avea cunoştinţe de biologie, dar ştia că scorpionii nu trăiesc şi nici nu se înmulţesc în apă. Nu aveau nevoie nici să o bea. Toate fluidele de care aveau nevoie le obţineau din prada lor. Deci, cum a apărut mutantul acesta? Poate că a mâncat hoitul vreunui ţânţar contaminat.

Şi cum au trecut britanicii de acest monstru? Nu era menţionat pe harta lor; probabil că s-a stabilit aici după trecerea lor. Efectele oribile ale contaminării se răzpândeau în cadrul populaţiilor de insecte.

Apoi a auzit iar zbârnâitul familiar şi ameninţător. Puncte negre se mişcau pe cerul devenit rozaliu în lumina înserării. S-a prăbuşit. Nu s-a terminat.

Hartmann a luat sacul portîncărcătoare din suportul dintre scaune. Conţinea magazii pentru pistolul automat al lui Fuchs, care folosea aceeaşi muniţie de 9 mm *Parabellum* ca şi *Walther*ul. A mai găsit şi unul dintre revolverele *Webley* pe care le luaseră de la soldaţii britanici morţi. Rotind cilindrul s-a convins că cele şase camere erau

încărcate, apoi şi l-a pus la brâu. Din păcate nu mai avea muniţie de rezervă nici pentru el, nici pentru carabina *Lee-Enfield* descărcată.

Dar avea baioneta carabinei – o armă periculoasă cu lama canelată, din oţel, lungă de peste 40 cm. Deşi era aproape inutilă în lupta modernă, armatele se încăpăţânau să-şi doteze soldaţii cu acest anacronism. A scos-o din teacă, a ataşat-o la ţeavă, apoi a pus carabina la umăr.

Ţânţarii se roteau în depărtare şi coborau, atraşi probabil de cadavrele camarazilor săi.

Asta îi dădea ceva timp lui Hartmann. A înşfăcat o manta şi două pături ce zăceau pe locurile din spate. A dus totul în grotă. Din copacul uscat a rupt multe ramuri răsucite, pe care le-a adunat în grămadă semi-circulară la gura peşterii şi a pus textilele peste lemnul uscat. Şi a fugit înapoi la maşină.

Mai erau încă două canistre pline, una pusă sub tabloul de bord, cealaltă pe una dintre aripile din spate. Fiecare conţinea 20 l de gazolină. Le-a luat pe amândouă şi a vărsat conţinutul peste pături şi lemn îmbibându-le bine.

Apoi Hartmann a intrat în grotă şi şi-a aprins ceea ce urma să fie, probabil, ultima sa ţigară.

Durerea provocată de măcelărirea camarazilor săi îl rodea pe dinăuntru; apăsat de greutatea vinei; era necăjit de sentimentul că, într-un fel, a eşuat în rolul de lider al lor. Dar, deocamdată trebuia să-şi reprime aceste emoţii dure. Trebuia să-şi poăstreze mintea limpede şi ascuțită.

S-a lăsat noaptea. Luna plină răsărise deja, împrăştiind o lumină stranie peste peisajul nîntunecat şi dezolant. A extras câteva cartuşe din magazia MP40 ca să-şi încarce magaziile pistolului. Carabina cu baionetă a sprijinit-o de peretele grotei.

Roiul îşi luase din nou zborul. Se îndrepta direct către el, îl căutau, senzorii lor sensibili detectând prada proaspătă, sângele proaspăt.

Hartmann avea gâtul uscat; a înghiţit şi ultimii stropi de apă din bidon. Trase adânc în plămâni un ultim fum, apoi l-a dat afară cu un şuierat lung. Era gata. Să vină bastarzii!

A ieşit afară cu *Walther*ul în mână. În timp ce duşmanii săi nonumani se apropiau în zbor, a aruncat chiştocul de ţigară peste manta. Flăcări portocalii, luminoase s-au înălţat brusc, făcându-l să tresară când căldura lor l-a izbit în faţă. Un fum negru, uleios, a început să se ridice.

Hartman se îndoia că manevra aceasta va îndepărta ţânţarii, dar toate creaturile se temeau de foc, sau măcar le făcea ceva mai precaute. Întârzia inevitabilul.

Insectele se roteau dincolo de foc, bâzâind furioase. Ochind cu grijă, a doborât trei, a reîncărcat, şi a mai doborât două. Una a căzut în foc, iar Hartmann a început să tuşească datorită fumului urât mirositor scos de insecta ce ardea cu trosnituri.

*Walther*ul era descărcat, a luat *Webley*ul. Revolverul recula la fiecare glonţ de .38 trimis în capete sau abdomene, dar pe măsură ce flăcările se făceau mai mici, ţânţarii

deveneau mai îndrăzneţi. Se năpusteau ca săgeata folosindu-şi trompele ca pe nişte lănci. Hartman a aruncat revolverul, a înhăţat carabina *Lee-Enfield*, şi a intrat mai adânc în grotă – nu-i putea lăsa să-l înconjoare.

Folosind baioneta de la armă ca pe o ţepuşă fanda către creaturile ce pluteau la intrare. Pe una a lovit-o în ochi şi aceasta s-a retras; alta cu toracele străpuns, s-a brăbuşit la pământ, zbătându-se în spasmele morţii. Pe a treia a izbit-o de peretele grotei şi a zdrobit-o cu patul armei.

Restul s-au retras şi aşteptau răbdători şansa de a ataca, uitându-se la el cu ochii negri, lipsiţi de îndurare. Era doar o chestiune de timp. Hartmann nu-i va putea respinge la nesfârşit. În cele din urmă va obosi, iar ei vor ataca. Şi-l vor termina.

Deodată, bâzâitul a fost acoperit de rafalele tunătoare ale focului unor arme grele. S-a dezlănţuit un uragan de gloanţe care au spulberat ţânţarii în nori de sânge galben. Focurile au continuat până ce fiecare insectă a fost distrusă. Apoi s-a lăsat liniştea. Cu urechile încă zbârnâind, Hartmann a privit atent prin fumul ce se ridica flăcările aproape stinse.

Pe drum se aflau trei camioane puternic armate, ce se vedeau clar în lumina lunii. Soldaţii bărboşi erau albi, dar echipaţi ca arabii. Când l-au zărit pe Hartmann la lumina focului anemic, ţeava unui tun anti-aerian *Breda* de 20 mm s-a rotit, aţintindu-se asupra sa.

Euforia sălbatică de a fi încă viu, adrenalina datorată luptei, au fost înlocuite de realitate rece, sobră. Hartmann a supravieţuit, dar pentru el războiul era terminat. A aruncat cu amărăciune carabina, şi-a ridicat mâinile deasupra capului, şi s-a predat.

Unul dintre membrii patrulei LRDG s-a apropiat de el şi l-a percheziţionat sumar şi fără blândeţe. A luat carnetul lui Hartmann şi l-a înmânat unui căpitan.

Dar acesta nici nu s-a uitat la el.

— Hai să plecăm dracului de aici înainte ca să vină şi mai multe *chestii* de astea.

Hartmann n-a aşteptat să i se ordone de două ori şi s-a urcat într-unul dintre camioane.

Auzea bâzâitul din depărtare.

SFÂRŞIT